

## СКИТНИКЪТЪ

Отъ три-четири деня Дафинъ се промъкваше къмъ Бѣлица и, сжщо като нѣкой вѣлкѣ одинакъ, заобикаляше селата и вървѣше направо презъ кѣра. Ядосваше се, като си спомняше, какъ всички, които бѣше питалъ за пжтя, щомъ го погледнѣха, изведнажъ разбираха що за човѣкъ е, каточе на челото му бѣше писано, че е престѣпникъ и че е лежалъ въ затвора. Питаха го какво ще прави въ Бѣлица и каква работа има съ Йоргаке, — смѣеха му се, съ други думи, право въ очитѣ, че единъ дриплю, като него, може да има нѣщо общо съ такъвъ богатъ човѣкъ, какъвто бѣше Йоргаке. Винаги въ ума на Дафина бѣше да каже: „За какво ми трѣбва Йоргаке ли? Имамъ да уреждамъ една стара смѣтка съ този хайдукъ“, но да каже това не смѣеше, а като гледаше намръщено земята, прецеждаше презъ зѣби: „Трѣбва ми и на мене нѣщо Йоргаке“.

Дафинъ бѣше седналъ сега на края на една рѣдка окраставѣла гора, гризѣше единъ сухъ коматъ и поглеждаше къмъ селото, което се виждаше предъ него. Той пресмѣташе съ очи,